08/11/2020

“Ο θησαυρός της ζωής του ανθρώπου είναι ο Χριστός”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Καλαβρύτων και Αιγιαλείας

Το κήρυγμα της Κυριακής από την Ιερά Μητρόπολη Καλαβρύτων και Αιγιαλείας αναφέρει χαρακτηριστικά: “Μπροστά στον πόνο και στον θάνατο κατεδαφίζονται όλες οι διακρίσεις και οι διαφορές μας, που σαν βουνά είχαμε υψώσει μεταξύ μας. Τότε έρχεται η στιγμή που ο άνθρωπος βιώνει μια τραγική αδυναμία και μια παντέρημη μοναξιά. Τότε βρίσκουμε να μας ενώνει όλους ο ισοπεδωτικός τίτλος της Εκκλησίας «δούλος του Θεού»

Διαβάστε αναλυτικά:

Δύο διαφορετικά πρόσωπα βλέπουμε στη σημερινή ευαγγελική περικοπή να συνάπτουν το καθένα εντελώς διαφορετική σχέση με το Χριστό.

Άνδρας επώνυμος το πρώτο πρόσωπο, άρχοντας του τόπου του, καταξιωμένος

στην εκτίμηση των συμπολιτών του, πλησίασε τον Χριστό να Τον παρακαλέσει για την ετοιμοθάνατη θυγατέρα του. Ποιος δεν συμπονά έναν πατέρα για το παιδί του!

Το δεύτερο πρόσωπο ήταν μια γυναίκα, άτολμη, φτωχή, απογοητευμένη από κάθε ιατρική βοήθεια, με μακροχρόνια προσωπική αρρώστια.

Και οι δύο επεδίωξαν να συναντηθούν με τον Ιησού. Ο Ιάειρος με περισσότερο θάρρος, η αιμορροούσα με ελάχιστο. Τι να ήλπιζαν άραγε; Είχαν ακούσει ότι ο Κύριος θεράπευε αρρώστους. Γι' αυτό δεν είχαν να χάσουν τίποτε. Ο ένας φανερά μέσα στο πλήθος, η γυναίκα δειλά μέσα στο συνωστισμό, πλησίασαν τον Ιησού. Πολύς λαός ήταν γύρω από τον Διδάσκαλο, Τον ακολουθούσε και Τον συνέθλιβε!

Όμως, τα δύο αυτά πρόσωπα δεν ήταν απλοί ακροατές της διδασκαλίας του Χριστού. Είχαν βάλει κάποιο στόχο, να Τον πλησιάσουν και να Του ζητήσουν κάτι. Ο καθένας για τον εαυτό του και με τον τρόπο του. Τελικά, ο Ιάειρος φανερά και η αιμορροούσα «κρυφά», πέτυχαν αυτό που επιδίωξαν. Όχι, όμως, με τον τρόπο που το σχεδίαζαν. Έφτασαν εκεί που ήθελαν, όμως, από άλλο δρόμο ο καθένας.

Απέναντι στον πόνο και στο θάνατο οι άνθρωποι είμαστε ίσοι. Αυτή η πραγματικότητα είναι η δικαιοσύνη του Θεού. Όταν ο άνθρωπος έκοψε τον ομφάλιο λώρο του με τη Ζωή, όταν ο άνθρωπος μπόλιασε την κακία και την αλαζονεία στην αιώνια προοπτική του, τότε παρενέβη η αγάπη του Θεού, μετασχηματίσθηκε σε δικαιοσύνη και παραχώρησε στους ανθρώπους σαν «ευεργεσία» τον πόνο και το θάνατο «για να μη γίνει το κακό αθάνατο».

Μπροστά στον πόνο και στον θάνατο κατεδαφίζονται όλες οι διακρίσεις και οι διαφορές μας, που σαν βουνά είχαμε υψώσει μεταξύ μας. Τότε έρχεται η στιγμή που ο άνθρωπος βιώνει μια τραγική αδυναμία και μια παντέρημη μοναξιά. Τότε βρίσκουμε να μας ενώνει όλους ο ισοπεδωτικός τίτλος της Εκκλησίας «δούλος του Θεού». Ο Ιάειρος έπεσε «παρά τους πόδας του Ιησού και παρεκάλει αυτόν» και η αιμορροούσα γυναίκα «προσπεσούσα, ήψατο του κρασπέδου του ιματίου αυτού». Είναι οι φοβερές στιγμές του βίου που ο άνθρωπος έρχεται στα όριά του και παραδέχεται την αδυναμία του μπροστά στην παντοδυναμία του Θεού. Και διαπιστώνει τότε ότι ο θησαυρός της ζωής του είναι ο Χριστός. Δεν υπάρχει κάτι άλλο. Και τι γίνεται; Διαπιστώνει την πραγματική του κατάσταση. Ο άνθρωπος είναι φθαρτός. Τέτοιοι είμαστε. Γι' αυτό μας πιάνει πανικός μπροστά στο θάνατο και τη φθορά. Η πνευματική μας κατάσταση καταδεικνύεται όχι με τα λόγια, αλλά από το πόσο άνετα στεκόμαστε μπροστά στον πόνο, στην αρρώστια, και κυρίως στον θάνατο. Για τον αληθινά πνευματικό άνθρωπο ο πόνος, η

αρρώστια, ο θάνατος είναι πνευματικές αισθήσεις της παρουσίας του Θεού, είναι χαρά. Διότι διαπιστώνει ότι είναι πλέον πιο κοντά στην αγάπη του, που είναι ο Χριστός. Τα εννοούμε αυτά; Τα πιστεύουμε; Τα ζει η ύπαρξή μας; Ή είναι λόγια που λέμε εμείς οι κήρυκες του λόγου του Θεού; Είναι βασικό αυτό.

Η πνευματική ζωή δεν είναι το να γίνουμε καλοί άνθρωποι ή να λυθούν τα προβλήματά μας. Αλλά να είναι χαρά η ζωή μας εν Χριστώ. Όχι πως δεν είμαστε αμαρτωλοί. Αμαρτωλοί είμαστε και θλιβόμαστε, αλλά ελπίζουμε στο έλεος του Θεού. Αυτό είναι η μετάνοια. Είναι η εμπειρία της χαρμολύπης. Λυπούμαι για τα σφάλματά μου. Γνωρίζω τα χάλια μου. Αλλά χαίρομαι για τον Χριστό που είναι η ζωή μου και κινούμαι διαρκώς προς Αυτόν.

Άρα, τι είναι η ζωή μας; Ποιες είναι οι αρχές στη ζωή μας που ο χρόνος μας τις ανανεώνει ως μνήμη, ως γεγονός;

Πρώτα, η πίστη στον Χριστό. Η χαρά μας ποια είναι; Ο Χριστός. Ποια είναι η προοπτική της ζωής μας; Όλα να γίνουν Χριστός. Να χριστοποιηθούν. Να αποκτήσουμε τα μάτια, την καρδιά του Χριστού. Να αποκτήσουμε τον Νου του Χριστού. Όλα να τα βλέπουμε με αυτή την προοπτική. Με αυτό τον τρόπο. Η γυναίκα μου, ο άνδρας μου είναι Χριστός. Τα παιδιά μου είναι ο Χριστός. Εκείνος που θεωρώ εχθρό μου είναι ο Χριστός. Ο αέρας που αναπνέω είναι ο Χριστός. Τα πάντα είναι Χριστός. Και έτσι είναι μια ελευθερία η ζωή μας.

Αυτή είναι η πίστη. Και πώς μπορούμε να γευτούμε την πίστη; Διά της ταπεινώσεως, όπως έκαναν ο άρχοντας Ιάειρος και η αιμορροούσα. Όχι με τα λόγια μας, όχι με τους λογισμούς μας. Όχι με τη φαντασία μας. Αλλά με το άδειασμα της υπάρξεώς μας. Αδειάζουμε από κάθε λογισμό, από κάθε πεποίθηση, από κάθε δικαίωμα, από κάθε βεβαιότητα.

Η μεγαλύτερη πλάνη προέρχεται από το μυαλό μας, από τη βεβαιότητα ότι αυτό είναι σωστό. Μπορεί να ξέρουμε θεωρητικά με το νου μας ποιο είναι το αληθινό και σωστό, αλλά σε κάθε περίπτωση θα πρέπει να προσευχόμεθα ο ίδιος ο Χριστός να μας αποκαλύψει ποιο είναι το αληθινό και σωστό.

Και για να μας αποκαλύψει ο Χριστός ποιο είναι το αληθινό και σωστό πρέπει να ερωτούμε τον Χριστό. Και για να μπορούμε να ερωτούμε τον Χριστό και για να μας απαντά, πρέπει να ησυχάζουμε. Να μην πιστεύουμε στο λογισμό μας. Και έτσι σιγά – σιγά με την ταπείνωσή μας έρχεται αυτή η βαθειά προσευχή που είναι η απέκδυση του εαυτού μας και η ένδυση του Χριστού.

Δεν πιστεύω στον λογισμό μου. Οι μεγαλύτερες πλάνες είναι γιατί πιστέψαμε στον λογισμό μας. Για να δούμε ποιο είναι το θέλημα του Θεού πρέπει να

τσαλαπατήσουμε τον εγωισμό μας, τον λογισμό μας και το μυαλό μας. Να αδειάζουμε. Να ησυχάζουμε, να ειρηνεύσουμε. Και όταν περάσουμε από αυτό το στάδιο έρχεται η εμπειρία της αγάπης του Χριστού και αγαπούμε όχι με τη δική μας αγάπη αλλά με την αγάπη του Χριστού.

Και τι φέρνει αυτό; Φέρνει το άλλο γεγονός που καταδεικνύει την αλήθεια της ζωής μας, αν αληθεύουμε εν Χριστώ.

Το πρώτο είναι η αδαπάνητος και αξόδευτος χαρά, το δεύτερο είναι η ενότητα. Η αλήθεια αποδεικνύεται στην ενότητα. Είδατε; «Ο άρτος ο εσθιόμενος, ο μελιζόμενος και μη διαιρούμενος, ο εσθιόμενος και μηδέποτε δαπανώμενος». Αυτή οφείλει να είναι η ζωή μας.

Ζητούμε λοιπόν από τον Χριστό να γίνει το κέντρο της ζωής μας, ούτως ώστε η ζωή μας να μην έχει φθορά, να είναι αδαπάνητος, η χαρά να μην ξοδεύεται, να έχουμε αλήθεια μέσα μας και ζωή. Και να ζούμε αυτή την ενότητα του Χριστού με ταπείνωση και αδιάλειπτη προσευχή.